

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XI. Sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Rom. I.
C.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

sanctus hoc præcipue sine in nos descenderet, nempe ad complenda pulcherrima, quæ Christus nobis dedit, documenta. Ita Christus ipse voluit, ut ostenderet ad adjuvandam ignorantiam nostram in orando, quæ est illa tam gravis infirmitas infesta nobis, non sufficere qualemcunque sapientiã quantumvis sublimem: sed opus esse amore: *spiritus adjuvat infirmitatem nostram*. præterquam quod Christus mundo sit datus à Patre quasi Magister, ut universali disciplinã omnes erudiret. *Dedi eum præceptorem gentibus.*

Isa. 55. v. 4. Spiritus sanctus facit vobis impetratus à Christo quasi beneficia grandes. *Suggeret vobis omnia, quæ dixerit vobis.* Jo. 14. unde spiritus sancti munus est non tantum illiusmodi capacitati singulorum, sed & generati. Porro ne animus nimia mole opprimatur, fatius erit hic facere præsentis meditationi. *Secundum dicemus, quis sit modus, quem adjuvat Spiritus sanctus, ut in oratione adjuvet, & reliqua exponemus.*

XI.

Sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Rom. 8. c.

Considera, ut interruptam resumamus meditationem, quis sit modus, quem tenet Spiritus sanctus, cum ad orandum nos adjuvat. Adjuvat nos ope suã speciali, quam nobis præstat tam quoad substantiam orationis, quàm quoad modum illius. Quoad substantiam adjuvat nos dando quosdam vehementissimos impulsus ad ea sigillatim desideranda, quæ revera nobis conducunt. Et quoad modum adjuvat nos infundendo nobis illam fidem, quæ requiritur in postulando, illam reverentiam, illam resignationem, & illos ceteros affectus, quos facilius experiri quàm exprimere quisque potest. Unde dicitur: *Ipse spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.* *Postulat ad substantiam spectat,*

Gemitibus ad modum. Ne mireris quod dicatur: *Postulat*, dum postulare nos facit. numquid etiam cis eum locutum in Prophetis, in Martyribus, in Scriptoribus sacris, in Martyribus ista hoc dicitis? nempe quia Spiritus sanctus fecit eos loqui. *Non vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis*, hoc est, qui loqui facit. porro sicut ipse loqui dicitur, quia facit loqui, ita & postulare dicitur, quia facit postulare. Idcirco est illa differentia illam, quæ fuit inter Prophetas, Præcones sacros, Martyres, cum solum ex se ipsis loquebantur, & cum loquebantur quasi animati à Spiritu sancto, etiam omnino intercederent inter eos, qui pariter ex se orant quod modo exanimi, & eos, quibus

hæc anima, quæ in ipsis viget, & postulat, hoc est, postulare facit gemitibus inenarrabilibus. O quos ardores illi sentium, quos sensus, quæ deliquia, quos affectus cordis amantis? si explicare illos possent, non forent inenarrabiles. Beatum te, si datum tibi sit eos aliquatenus experiri. si non est datum, roga amabilissimum hunc Spiritum, ut eos tibi largiatur, ita tu quoque intelliges aliquantum, qui sint gemitus columbarum: *Quasi columba meditans gemitum.* II. 59. v. 11.

2. Considera de Spiritu sancto dici: *Postulas*, non solum, quia postulare nos facit, sed quia ipse per se postulat tanquam Advocatus noster, qui intra nos loquitur per viam amoris. *Spiritus paracliticus*, at quo modo loquitur? lingua occultissimâ etiam nobis secretâ, reconditâ: unde dicitur: *gemitibus inenarrabilibus*, quia postulat pro nobis illi ipsi contrarium, quod nos impulsi, aut decepti à proprio spiritu, postulamus etiam non advertentes *contra nos*. Quoties, uti tu ipse notare potes, in particulari petis aliquid, quod tibi videtur bonum, & quidem modo petis, quo oportet, & tamen non hoc impetras, sed oppositum? cuius beneficio: Divini Spiritus, qui, cum videat id, quod postulas, damnosum tibi fore, mutavit, ut sic loquat, supplicem libellum, illud postulando, quod profuturum sciebat. si cupias segullatim nôsse, qui hoc fiat, dicam tibi. Tu aliquando magnis precibus rem quandam certam postulas, sed simul habes perfectam resignationem,

quamvis non satis tibi cognitam, vi cuius id potiùs desideras, quod ille dispoverit, quàm quod ipse petis; & hoc tuum desiderium est occultissima lingua Spiritus sancti, qui in te loquitur, quia est desiderium, quod totum ab amore procedit: & sic cum Voluntas Divina contraria tuæ magis tibi prodest, illam contingit adimpleri & non tuam, quam verbis manifestas. Exemplum à Christo sume, de quo scribitur: *Exauditus est pro reverentiâ suâ.* Heb. 50. Semper ille fuit exauditus, etiam cum rogavit, ut transfiret calix ad eum amarus passionis imminentis, quia si non est exauditus est secundum repugnantiam, exauditus est secundum reverentiam. Repugnantia, quam per naturam sentit in gustu calicis, plurimum prævalebat illa reverentia, quam habebat ad Patrem per amorem: & ideo omnino conveniebat illum potiùs secundum hanc quam secundum illam exaudiri. *pro suâ reverentiâ*, non *pro suâ repugnantia*. Hæc solum differentia in Christo fuit, quod ille verbis etiam expressis significaverit istam suam maximam resignationem: *Veruntamen non quod ego volo, sed quod tu.* tu verò sæpe non exprimas, sed non est, cur ideo tristerris, quia si reverà illa cordi insit, Spiritus Domini, qui in te loquitur, eam exprimit: *Postulat pro te gemitibus inenarrabilibus.* & ideo sæpe exaudiris, non secundum spiritum inferiore, quo postulas, sed secundum superiore, cuius virtute solum illud desideras, quod magis convenit: *Qui autem*

Mm 2

scri-

Lanna

Seon

VII

scrutatur corda nempe DEVS, scit, quid desideret Spiritus, nempe Spiritus suus celestis, qui in te loquitur, quia secundum DEVM postulat pro sanctis, siquidem iste postulat in favorem Sanctorum contrarium illi, quod non nunquam ipsi postulant ad propriam perniciem. Ipsi postulant, quod est secundum hominem, & ille postulat, quod est secundum DEVM. Rom. 8. Quod si ita est, vide, quantum conferat hæc perfecta resignatio in Voluntatem Divinam. hæc enim facit, ut semper exaudiaris secundum id, quod magis tibi profit.

3. Considera hanc resignationem in Voluntatem Divinam haud dubie etiam à Christo fuisse traditam in oratione Dominicâ, cum dicere iussit: *Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra.* sed hoc non sufficiebat. nam alia res est resignatio in Voluntatem Divinam, quæ in generalibus consistit, & alia, quæ ad particularia descendit. cum universim & confusè apprehendis resignationem in voluntatem Divinam, facile erit, non negaverim, illam exercere, at cum illam in particulari cogitas, in illâ captivitate, in illâ infirmitate, ignominia, mendicitate, o quam difficilis accidit! ideo ad hanc habendam opus est Spiritu sancto, quia necessarius est ingens quidam Amor Divinus, qui intus ita disponat animû, ut, si videres ante oculos posita cuncta mala recensita, nihilominus animosè clamares: *fiat voluntas tua*, hic enim verò effectus est non tantum sapientia, sed amoris Divini. Hinc est, quod vulgo hominum, ut qui non tantopere

DEVM amant, suadeatur, ut particularia postulent, quia ista recedunt seros. atque ita Christus multo cuit, ut dicerent: *fiat voluntas tua*. Perfectioribus suaderetur, ut regularia postulent: unde non debet Christus dicere Apostolis: *Ne bibere calicem, quem ego bibi*. eos tentando in re adeo mollescit, quid amplius in oratione Spiritus supra id, quod Christus cuit. Ingerit desiderium tam mens, tam vivum eorum, qui placent, ut homo non formidatiam in particulari repræsentare, etsi non semper sit necesse, ut præsentet. Illud verò quidam *Qui scrutatur corda, scit, quid desideret Spiritus*. Quamvis ista resignatio perfecta aliquando etiam illum laceram habet, non laet DEVM, quia Spiritus revelat, tunc scilicet, cum postulat, ut audisti, *pro nobis gemi inenarrabilibus*. & sic tu quoque audiris *pro tuâ reverentia*, non pro repugnantia. Exaudiris imperit contrarium illi, non quod vis, sed velles. Exaudiris juxta debet illud absolutum, quod dicitur *Voluntas, & non secundum alterum* perfectum, quod *Velleitas* appellatur.

4. Considera Spiritum sanctum agere hoc modo, quem dicunt omnibus, qui faciunt orationem, in his tantum, qui ex sua parte quantum possunt eam benefacere. de dicitur adjuvare: *Adjuvavit voluntatem nostram*. necesse igitur est, ut facias, quidquid potes pro debet

ne cui ad orandum bene, ut re prepa-
 ret, ut recedas, ut re colligas, ut cum
 attentione applices. cum infirmitas
 tua plus non potest, tunc ipse est au-
 xilium praestare: *DEI quippe est adju-
 vare.* 2. Par. 25. v. 8. non est totum
 facere. Dici equidem semper potest
 totum agere, & dici cum veritate po-
 test, quia quantumcunque ex parte
 tua facias ad orandum bene, parum e-
 rit comparatum illi, quod faciet in te
 Spiritus sanctus; & ideo semper dice-
 tur: *ipse postulat.* ipsi tribuetur ora-
 tio tua, ipsi adscribetur, & merito di-
 cetur ipse deum esse, qui eam pro te
 facit: sed ipse Spiritus postulat pro nobis,
 hoc est, locum nostrum gemitibus in car-
 ribus, sed quid hoc mirum? cum
 abbas satis constet omnes esse & tribui
 cause suae primariae. ita Navarchus
 dicitur in tuto navigium collocasse,
 quantumvis non solus ipse collocavit:
 magno numero concurrerunt nau-
 tarum, qui in hunc finem plurimum labo-
 rarunt. Unde collige, quanta sit
 necessitas Divinissimi hunc Spiritum
 in te ipso possidendi: tanta scilicet,

quanta est necessitas orandi, & orandi
 bene, non gravis tantum sed extrema.
 Ad hunc finem toties illum humilibus
 precibus invoca, quoties orare statuis.
 saepe recita hymnorum aliquem, qui
 ad ipsum diriguntur: *Veni sancte Spi-
 ritus. Veni creator Spiritus.* Dic ip-
 si, ut tibi assistat, dic, ut illuminet, ut
 accedat, vel potius ut ipse in te oratio-
 nem auspiceretur: & quantumvis ex te-
 potis diuturnitate jam contraxeris
 consuetudinem orandi, ne credas un-
 quam futurum, ut ejus auxilio non in-
 digeas etiam speciali. non enim di-
 citur in orando tollere infirmitatem,
 sed adjuvare. semper super sunt reli-
 quia quatuor plagarum, quas initio
 peccando accepimus, & ita semper re-
 manet Ignorantia, quae fuit prima in-
 firmitas hinc orta, sed nulla nocentior
 quam ignorantia orandi, & tamen ista
 quodammodo curari potest, at perla-
 nari non potest: *nam quid ore-*

mus, sicut oportet, no-

scimus.

* * *

XII.

*Sapientia humiliati exaltabit caput illius, & in medio Magnatorum
 confedere illum faciet. Eccl. 11. v. 10.*

Considera plurimum inter se dif-
 ferre esse humiliatum & esse hu-
 milem. quidam humiliantur à DEO
 variis flagellis, quibus ipsos castigat,
 infirmitatis, ignominiae, paupertatis;
 neque tamen sunt humiles, quia vel

sub ipsis flagris perversi sunt, & inso-
 lesunt, prout apparuit in Pharaone,
 cui Dominus dicere demum debuit:
Usquequo non vis subjici mihi? Exod.
 10. v. 3. Hi nunquam exaltant caput,
 quia non possunt inducere animum,

M m 3

ut